

Boşluk

Faruk Gültekin

NARKISSOS
YAYINEVİ

Boşluk
Faruk Gültekin

1. Baskı: Haziran 2026

Kapak Tasarım: Burak Aras

ISBN: 978-625-98285-4-1

Sertifika No: 71384

© *Narkissos Yayınevi* | *Haziran 2026*

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa,
Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43
Bahçelievler / İstanbul
Sertifika No: 40675

Narkissos Yayınevi
71 Evler, Mercanlar Sk. 20/7
Odunpazarı / Eskişehir

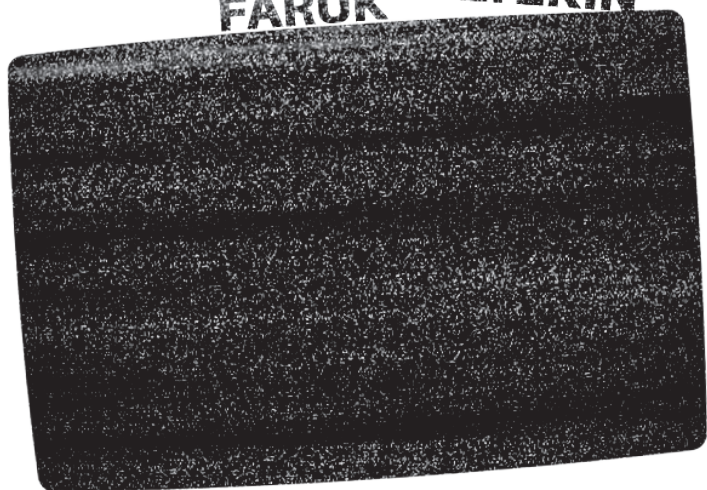
narkissosyayinevi.com.tr

Faruk Gültekin

Çevirmenliğe film, dizi ve çizgi filmlerin dublaj çevirileriyle başladı. Pek çok kitabın tercümesini yaptı. Yaklaşık kırk senedir spiritüalizm araştırmaları yapıyor. Bu alanda Emanet, Obsesyon ve Tekinsiz Ev Fenomenleri, Ruhçuluk Nedir Ne Değildir isimli kitaplar yazdı. Çalışmalarının bir araya getirilmiş kapsamlı baskısı Spiritualism Revealed adıyla yayınlandı. Kurgu türünde ilk çalışması Boş Kitap (İngilizce *A Ridiculous Day, A Ridiculous World, A Ridiculous Me*) adıyla yayınlandı. Kurgu türünde kitaplar yazmaya devam ediyor.

BOŞLUK

FARUK GÜLTEKİN

Bölüm 1

Nedim

Metal bir koltukta. Elleri ve ayakları kelepçeli. Bedenini geri çekmeye çabalıyor ama boşuna. Gözleri Ferhat'ın üzerinde, nefesi hızlı ve düzensiz.

“Ne oluyor Ferhat? Bu ne böyle? Anlayamıyorum... Ne yaptım ben sana?” diye mırıldandı, sesi titrek ve boğuk.

Ferhat yavaşça yaklaşarak cevap verdi. Soğuk ve ölçülüydü:

“Ne mi yaptın? Doğru mu duydum? Ne yaptın, öyle mi? Hah! Pekala... Sanırım şöyle tanımlayabiliriz bunu: Beni... küçük düşürdün. Hem de hepsinin içinde... Hem de kasıtlı şekilde, bile isteye, içinde heyecanlı kıpırtılarla... hatta belki de orgazmik bir heyecanla, ha?”

Bunları söylerken gözlerini Nedim’e dikmiş, bir an bile ayırmamıştı. Sonra duvara yaklaşarak parmaklarını küçük masanın kenarında tıklattı. Küçük bir hareket, büyük bir tehdit. Nedim’in içi ürperdi.

Kaşı fena halde yarılmış, yüzünün sağ yanı, boynu, göğsü kan içinde kalmıştı. Hâlâ olup biteni anlamaya çalışıyordu çaresizce. Rutubet kokulu odanın loş ışığında kanlar, zeminde yavaşça kıpırdıyor gibiydi. Gözüne takılan her kırmızı damla bir anlığına hareket ediyor, sonra sessizce eski yerine geri çekiliyordu.

Kırk dakika olmuştu işkence başlayalı. Kırk dakika evvel gözlerini zorlukla açtığında, kendisini soğuk ve sert bir metal koltuğa oturtulmuş halde bulmuştu. Kolları, koltuğun iki yanına sabitlenmiş kelepçelerle bileklerinden kilitlenmişti. Bilek kemiklerine bastırılan metal, her hareket denemesinde acıyı biraz daha derine itiyordu. Ayakları da aşağıda, yere yakın bir noktada benzer bir düzeneğe bağlanmıştı. Bu koltuk, yayılıp tembellik etmek için tasarlanmamıştı besbelli. Etrafındaki duvarlar sanki nefes alıp veriyorlarmış gibi hafifçe titreşiyor, rutubetli havayı dalgalar halinde içlerine çekip geri veriyorlardı.

“Bak Ferhat, gerçekten hiç anlamı...”

Doğrudan çenesinin üstüne inen yumruk yüzünden, cümlesini tamamlayamadı. Kırılan ön dişlerinden biri, sağa savrulup yanındaki duvardan tıngırtıyla sekerek yere düştü. Diğer diş ise doğrudan gırtlığına girdi ve bir anlığına damağında tuhaf bir kemik tadı bıraktı.

Sonra bedeninin ani refleksiyle Nedim, kendi dişini yutmak zorunda kaldı. Dehşet, artık sadece fiziksel değildi, odanın mantık dışı ritmiyle birleşerek ortaya daha da garip bir manzara çıkartıyordu.

Yumrukların arkasının geleceği korkusuyla çaresizce bir şeyler gevelemeye çabaladı. Darmadağın olmuş ağzı, zavallı piin konuşmasına tuhaf bir komiklik katıyordu şimdi. Konuşan kendisi değildi sanki; biri konuşuyor ve o da uzaklardan gelen bu sesi dinliyor gibiydi.

“A-ama ben... bak, ben, yani sorun neyse, bunu konuşabiliriz, eğer öylersen ben de...” diye geveledi Nedim. Her bir kelime şimdi kan ve acıyla harmanlanmıştı. O an Ferhat, bir adım geri çekilip yavaş bir sesle ama her kelimenin üstüne basan ezici bir tonla konuştu:

“Aşındırıcı nedir bilir misin? Hani koroşif diyorlar kimyada? Eh, bilmen gerekir, kimya fabrikan var neticece. Bilirsin elbet... Koroşif, evet... Aşındırıcı madde. Ama bir de ruhu aşındıran şeyler vardır. Onları bilir misin peki?”

Ferhat’ın sesi, odadaki rutubetli hava ve kan kokusunun içinde yankılanıyor, Nedim’in zihninde kıvılcımlar aktarıyor, yer yer bulanık, yer yer net olan hatıralar hafızasının karanlık köşelerinde bir belirip bir kayboluyordu. O an Nedim hissediyordu ki, kendisine verilen fiziksel acı sadece bir neticeydi. Başlangıç çok daha eskilere uzanıyordu. Bir insanın ruhunu aşındıran sözler, davranışlar, tavırlar... Belki sürekli yapılan ama yıllar boyunca fark edilmeyen ya da fark edilmek

istenmeyen şeyler... Bütün bu küçük şeyler, bütün bu detaylar korozif bir madde gibi gerçekten de insanın ruhunu aşındırabilir, onu sinsî bir şekilde, yavaş yavaş kemirebilir miydi?

Ferhat soğukkanlı adımlarla kapıya yöneldi. Kin dolu bakışları hâlâ Nedim'in üzerine dikilmişti. Sonra hafif, yan bir gülümsemeyle dudaklarını aralayıp, "Hadi bakalım, zorla hafızanı biraz..." dedi ve kapıdan çıkarak arkasından kilitledi.

Arkasında bıraktığı sessizlik, salt bir boşluk değildi aslında. Her şey Nedim'in zihninde tüyler ürpertici yankılara dönüşüyordu şimdi. Hatırlamak için sergilediği her umutsuz çaba, paniğini biraz daha güçlendiriyor, unuttukça hatırlamaya çalışıyor, hatırlamaya çalıştıkça unutuyordu. Bu çaresizlik, her an biraz daha boyut kazanan, biraz daha kaçınılmaz hale gelen ölü bir ağırlık halinde çörekleniyordu göğsünün üzerine.

Şimdi bedeninin her noktasındaki ağrı ve acıları olanca ağırlığıyla hissetme zamanıydı. Her nefesi odadaki soğuk havayla birleşip boğazında yeni düğümler oluştururken, katıksız bir panik içinde zihnini gerilere doğru sürüklemeye uğraştı yine. Neyi hatırlamadığını, ne yapmış olabileceğini, hangi salakça davranışının Ferhat'ı böyle çılgına çevirdiğini bulmaya çalıştı. İyi ama, çünkü buluşmadan evvel, seneler olmuştu onu görmeyeli. Bunca zaman sonra neyin peşindeydi? Lisedeki sataşmaların intikamını almak için olabilir miydi bütün bunlar? *Yok artık, bunca yıl sonra mı?*